

[Kristen Amby.]

bredere folkelig Basis, med andre Ord, Løsningen af Boligspørgsmaalet er et selvstændigt Formaal for Politikken.

Jeg har nok hørt megen Tale i mange Aar om, at det skulde egentlig overlades til det private Initiativ, og jeg siger, at naturligvis skal man ikke forbyde det private Initiativ at bygge; men man maa hævde, at uden Indsats fra det offentlige af den ene eller af den anden Art vil det ikke være muligt at løse Boligspørgsmaalet rationelt i et moderne Samfund, det er givet. Ganske vist ved jeg godt, at man ikke ved Lov og Regler kan lære Mennesker at leve sundere og bedre og lykkeligere. Det kan man ikke. Men man kan, saa vidt det er muligt, give Betingelserne for, at Mennesker kan leve et bedre og lykkeligere Liv, og en af de mest fundamentale Betingelser for, at Mennesker kan det, er, at man alt fra Barn kan leve i en ordentlig Bolig.

Det første Spørgsmaal, man derfor stiller sig ud fra dette socialpolitiske Synspunkt, som Konservatismen bekender sig til, er naturligvis: Hvilken Boligform er da den bedste for Familien med Børn? For vi ønsker jo, at vi skal have et levende Samfund, hvor det normale er, at Folk, der gifter sig, faar Børn, ikke bare eet Barn. Der kan ikke være Spor Tvivl om, hvilken Boligform der er den bedste. Det siges ogsaa i Befolkningsskommissionens Betænkning Side 13: „Imidlertid er der fra alle Sider Enighed om, at den lave Bebyggelse med Have for en stor Del af de børnerige Familier er den ideelle Form for Bolig.“ Dette understreges ogsaa meget stærkt af Mindretallet, Frk. Gerda Mundt og Dr. Christiani, i deres Udtalelse i Befolkningsskommissionens Betænkning, hvor det siges, at selv om man er med til at støtte de Bestræbelser, der her udfoldes, ønsker man principielt at gøre den Bemærkning, at — jeg beder igen om Tilladelse til et Citat —: „Boliger for børnerige Familier bør fortrinsvis bygges i lav Bebyggelse, eventuelt Rækkehuse med tilhørende Have og med let Adgang til gode Legepladser, og Boligerne bør ligge i Byernes Udkant eller Omegn.“ Og den højtærede Indenrigsminister siger i sin Forelæggelsestale Sp. 2870: Men jeg erkender for saa vidt over for Mindretallet det principielt rigtige deri.

Naar Forholdet da er dette, at man siger, det principielt rigtige er det lille Hus med Have, Parcelbyggeriet, saa synes jeg jo rigtigt nok, at Forslaget har Slagside. Dog erkender jeg, at Indenrigsministerens Forslag i Forhold til Kommissionens For-

slag er en Forbedring, set ud fra dette Hovedsynspunkt. Der er stillet flere Midler til Raadighed gennem dette Forslag fra Indenrigsministeren, end man tænkte sig at stille til Raadighed til Parcelbyggeriet efter Kommissionens Forslag.

Det er ikke noget, man behøver at bevise, at det lykkeligste for en Familie er at eje et Hus, frie Omgivelser, sunde Forhold for Børnene at vokse op i. Næsten alle Mennesker, og allermest, tror jeg næsten, fattige Mennesker, har en Drøm om eget Hus, og det var et værdigt Formaal for Politikken at lægge det saaledes til Rette, at denne Drøm kunde virkeliggøres i langt videre Udstrækning, end det hidtil er sket, og ogsaa end det er tænkt efter dette Lovforslag. Kun et Faatal har hidtil kunnet det og væsentlig blandt de mere velstillede Klasser. Priset være de fattige Mennesker, som trods Besværlighederne derved har kunnet virkeliggøre Drømmen om eget Hus — det er dog en Del!

Skønt samtidig med Industrialismens Indtog den teknisk-trafikale Udvikling skabte Mulighed for en Spredning af Befolkningen, skete der det forbandede, at Befolkningen samlede og sammenstuedes. Det er ganske mærkværdigt, at skønt netop i vor Tid det teknisk-trafikale Problem er løst, idet Teknikken har muliggjort det fra Fabrikken eller Storbyen at komme ud til sit Hjem i en relativt stor Afstand i Løbet af meget kort Tid, saa har man her i Danmark ikke gjort noget rationelt Forsøg paa at løse dette Problem.

Det er maaske forstaaeligt nok, at Befolkningsskommissionen ikke har ment at kunne tage denne Opgave op, men slet saa beskedent, som Befolkningsskommissionen udtaler sig Side 13, synes jeg ikke, det behøvede at være. Hvad siger nemlig Kommissionen her? Den siger: „Da saavel Kommuner som anerkendte Boligforeninger kun i begrænset Omfang har bygget Familiehuse med Have, vilde en paa den ovenfor anførte Maade begrænset Boligsubventionspolitik, selv om der maaske nok er Grund til at vente, at Boligforeningerne i Fremtiden i større Omfang end hidtil vil interessere sig for det lave Byggeri, dog betyde, at største Delen af de børnerige Familier, der ønsker at nyde godt af Huslejeafdragene, maatte bo i Etageejligheder.“

Dette er altsaa Ordene, og efter at man erkender det principielt rigtige i et Brud med den Boligpolitik og den faktiske Boligstandard, man har haft, siden Industrialismen brød igennem, saa akkviescerer man